

**ФРЕДЕРИК ПОЛ
НАЙ-БОГАТИЯТ ЧОВЕК В
ЛЕВИТАУН**

Превод от английски: Виолета Чушкова, 1985

chitanka.info

Марджъри се опита да остави слушалката на вилката, но телефонът тутакси иззвъня пак. Тя ритна масичката, вдигна слушалката и каза:

— Затворете, моля ви! Нищо не ни трябва. — Хлопна слушалката, за да прекъсне връзката, и отново я вдигна.

Позвъни се на вратата.

— Мой ред е — казах аз и оставих вестника — изглежда, така и нямаше да разбере какво е класирането в Националната футболна лига. Беше патрулиращият полицай Геймълсфелдър.

— Един човек иска да ви види, мистър Бинс. Твърди, че е за нещо важно.

Той се бе изпотил — по синята му риза бяха избили тъмни петна. Досещам се какво си мислеше: ние имахме климатична инсталация и пари, а той всекидневно рискуваше живота си за някаква мършава полицейска заплата. В каква страна живеем само! Така и го бе казал онзи ден.

— За него може да е важно, но аз не желая да се виждам с никого. Извинете! — затворих вратата.

— Ще ми помогнеш ли най-сетне да преоблечем бебето? — попита Марджъри.

— С удоволствие, скъпа — отвърнах весело. И това беше самата истина — освен че щеше да е и мъдър ход от моя страна, тъй като тя бе на път да избухне. Беше истина, защото исках да се заема с нещо. Изпитвах нужда от някаква приятна, обикновена, изискваща търпение задача, като например да положи върху коляното си коремчето на едногодишно бебе, докато едната ми ръка държи крачетата му, а другата забожда пелената. Мисълта ми е, че беше мило от страна на чичо Ото да ми остави тези пари, но трябваше ли да пишат за това и вестниците?

Тъкмо когато привършвах, на вратата отново се позвъни. Марджъри беше на горния етаж с Гуени, която се нуждаеше от утеха, защото бе имала твърде бурен ден и защото с нея е винаги така, ето защо изправих бебето на пълничките му крачета и отидох да отворя. Беше пак полицаят.

— Има няколко телеграми за вас, мистър Бинс. Не ми се искаше да ви ги носи момчето.

— Благодаря — Бутнах телеграмите в чекмеджето на масичката с телефона. Каква полза да ги отварям? Сигурно бяха от хора, които са научили за чичо Ото и парите и искаха да ми продадат нещо.

— Този човек е още тук — каза мрачно полицаят Геймълсфелдър. — Струва ми се, че е болен.

— Много жалко — опитах се да затворя вратата.

— Настоява да кажа на гълъбчетата, че блудният син се е върнал. Впих пръсти във вратата.

— Да кажете на гълъбчетата...

— Точно така го рече — Геймълсфелдър разбра, че съобщението ми нанесе удар, и това го зарадва. За пръв път се усмихна.

— Как... как се казва той?

— Уинстън Макнийли Макгий — отвърна доволно Геймълсфелдър — или поне така ми каза, мистър Бинс.

— Пуснете това копе... Пуснете човека да влезе — казах аз и се втурнах да дръпна бебето настрани от пепелника, където Марджъри бе оставила запалена цигара. Уини Макгий — ето кой щеше окончателно да ми развали деня.

Той влезе, привел глава, като че ли тя тежеше най-малко хиляда фунта. Никога не е имал вид на човек с цветущо здраве, дори когато Марджъри ме заряза пред олтара, за да избяга с него. Това се дължеше на неговата нежна романтична осанка, която може би все още притежаваше, а може би вече не, но съдейки по вида му, той наистина беше болен. Едва ли тежеше повече от сто фунта, като не смятаме главата му — тя приличаше на балон.

— Здравей, Харлан — простена той, — години тридесет и една, ръст пет стъпки и единадесет инча, тегло сто седемдесет и три фунта. Да ти се намира таблетка ацетилсалицилова киселина?

— Какво? — попитах аз.

Той обаче не успя да отговори, защото от горния етаж се разнесе топуркане и Марджъри се появи на площадката на вътрешната стълба.

— Помислих си — започна сприхаво тя и тогава осъзна, че най-нелепото ѝ предположение е действителност. — Ти?

Обзе я истински смут — с една ръка заоправя нервно косата си, а с другата късите си панталони, като същевременно с въртеливи

движения се мъчеше да изхлузи старата раздърпана кухненска престилка, която смяташе, че за пред мен е напълно прилична.

— Здравей — поздрави вяло Макгий. — Моля те, не ти ли се намира таблетка ацетилсалицилова киселина?

— Не знам какво е това — отвърнах искрено аз.

Марджъри се засмя унило.

— Ех, Харлан, Харлан — каза тя с гальовно снизхождение, гледайки ме влюбено, докато слизаше по стълбата. От такъв поглед човек спокойно можеше да повърне.

— Ти забравяш, Уини. Харлан не е много наясно с химията. Ще му намериш ли аспириин, Харлан? Това е, което му трябва.

— Благодаря — рече с признателна въздишка Уини, като разтриваше слепоочията си.

Отидох и му намерих аспириин. Хрумна ми да му капна малко отрова в чашата с водата, но в аптекката не намерих нищо подходящо, а освен това е и противозаконно. Не се срамувам да си призная, че никога не съм обичал Уини Макгий, и то не само защото ми бе отмъкнал невястата. Е, да, след шест месеца тя поумня, скъса с него и се завърна искрено разкаяна — и до днес не съжалявам, че се ожених за нея. Или поне не чак толкова. Ала не можете да искате от мен да обичам Макгий. Ей богу, дори *никога* досега да не бях срещал този човек, пак щях да го намразя още от пръв поглед заради противното му нахалство, защото той прилича на поет, говори като професор и се държи като мижитурка.

Върнах се във всекидневната и изкрещях:

— Детето!

Марджъри престана да се усмихва пресилено на бившия си съпруг и скочи да вземе чинията на кученцето. Тя успя да я изтръгне от детето, макар и вече поопразнена. Бебето си бе натъпкало устата с попара от мляко и кучешки бисквити и тя трябваше да бръкне с пръст, за да извади късчетата, срещу което детето, естествено, предприе по своему контраатака.

— Не хапи! — изкрещя тя, като издърпа пръста си от устата му и го пхна в своята. После се усмихна ласкаво.

— Нали е сладуран, Уини? Има, разбира се, носа на татко си. Но не ти ли се струва, че е взел моите очи?

— Той ще те остави и без пръсти, ако продължаваш да ги пъхаш в устата — рекох ѝ аз.

— Това е нормално — каза Уини. — В края на краищата с двадесет и четири двойки хромозома, които образуват гаметата^[1], абсолютно ясно е, че вероятността да не наследи нито една черта от единия родител, а да прилича изцяло на другия е едно към 8 388 608. О-ох, главата ми.

— Моля? — изгледа го неодобрително Марджъри.

Той беше като навит грамофон.

— Това е без да вземем предвид спонтанната мутация — добави той — *или* предизвиканата. А ако се вземат под внимание факторите на околната среда *in intero* — а именно антибиотиците с широк спектър на действие, утрояването на степента на основната радиация в резултат на ядрените оръжия, последиците от диетите *et estera*, — да, според мен вероятността от предизвикана мутация е твърде висока. Да. Може би от порядъка на...

— Ето ти аспирина — прекъснах го аз. — А сега какво искаш?

— Харлан! — гласът на Марджъри прозвуча заплашително.

— Добре де, искам да кажа — какво *всъщност* искаш?

Той опря глава на дланите си.

— Искам да ми помогнеш да покоря света — каза той.

Гръм от ясно небе!

— Иди донеси парцал! — разпореди Марджъри — детето тъкмо бе разляло водата на кученцето. Тя ме погледна втренчено и се усмихна на Уини. — Хайде! — заувещава го тя. — Гълтни си аспиричето, а по-късно ще поговорим и за твоето пътешествие около света.

Той обаче нямаше това предвид.

Да покори света. Чух го съвсем ясно. Отидох да взема парцал, защото това все пак щеше да ми даде някаква възможност да размисля как да постъпя с Уинстън Макнийли Макгий. Мисълта ми е какво още бих могъл да искам от света? Чичо Ото ми бе *завещал* света или поне такава част от него, каквато едва ли някога съм мечтал да притежавам.

Когато се върнах, Уини се клатушкаше из стаята, следван на почетно разстояние от моята съпруга, която държеше бебето. Тя тъкмо

питаше бъдещия покорител на света:

— Ти как научи за харлановия страшен късмет... искам да кажа, за трагичната загуба от смъртта на неговия скъп чичо?

— Прочетох във вестника — простена той, като си играеше безцелно с телефонната слушалка.

— Всяко зло за добро — каза Марджъри с философски тон, като човъркаше ухото на детето и вадеше оттам бисквитени трохи. — Скъпият Ото живя охолен и пълноценен живот. Като си помисли човек за всички онези години, прекарани от него в Йемен! И колко ли доволен е бил, че именно на него е била възложена инсталацията на най-големия нефтопреработвателен завод западно от Суец!

— *Източно*, скъпа. *Източно*. Кралство Мутау Акелайт е на юг от Саудитска Арабия.

Тя го изгледа многозначително, но каза само:

— Уини, ти си се променил.

И това си беше така, но в името на истината тя също се беше променила. Не беше в характера на Марджъри да лицемери. Беше ми ясно защо се превзема пред бившия си съпруг — това не бе голяма беда. Тя искаше да покаже на този нещастник, че сега живее много поохолно, отколкото би живяла някога с него. Трагичната загуба на моя скъп чичо никога не бе пробудила дори миг на съжаление у нея — *нищо* пък у мен, истината по този въпрос е, че допреди да се обади репортерът от „Асошиейтед Прес“, тя дори и не подозираше, че имам някакъв си чичо Ото. А и аз самият бях съвсем забравил. Ото беше братът, за когото в семейството на майка ми не се говореше. И откъде ли можехме да знаем, че той трупа на Арабския полуостров съкровища от нефт и злато?

Телефонът извъня — Уини бе поставил несъзнателно слушалката на вилката.

— Не! — изкрещя в нея Марджъри, без много да слуша какво ѝ говорят отсреща. — Не ни трябва никакви ураниеви запаси! Имаме пълни сандъци!

— Уини — казах, като се възползвах от залисването ѝ, — аз съм зает човек. Би ли имал добрината да ми кажеш какво искаш?

Той седна, подпрял глава с ръце, и заговори с усилие:

— Много е... трудно — рече той, говорейки бавно. Отронваше думите една по една, като че ли трябваше мъчително да избира и

пресява от целия словесен поток, който напираше да се излее през устата му. — Аз... изобретих нещо. Разбираш ли? И щом чух, че си наследил пари...

— Ти си помисли, че можеш да ми измъкнеш една част от тях — подметнах аз.

— Не! — сепна се той рязко, потрепера и стисна здраво главата си. — Искам да натрупам пари *за теб*.

— Имаме пълни сандъци — отбелязах вежливо аз.

— Но аз мога да поставя света в краката ти, Харлан — рече той отчаяно. — Повярвай ми!

— Никога не съм ти...

— Този път ми повярвай! Ти не разбираш, Харлан. Ние двамата с теб можем да притежаваме света, ако само ми окажеш малко финансова помощ. Изобретих едно лекарство, което ми осигурява безгранична памет.

— Радвам се за теб — казах аз и посегнах към топчестата дръжка на вратата.

Ала тогава размислих.

— Безгранична памет ли? — попитах аз.

— Свърхвъзможностите на подсъзнанието! — заговори пламенно той. — Способността да запомняш всичко — гениалната памет на маниака-учен и индексната система на победителя във викторина. Искаш ли да узнаеш кои са първите шест краля на Англия? Егбърт, Етълулф, Етълболд, Етелбърт, Етълред и Алфред. Искаш ли да чуеш любовния зов на североамериканската тетърка?

Той демонстрира любовния повик на североамериканската тетърка.

— О! — възкликна Марджъри, връщайки се в стаята с току-що преповитото бебе. — Имитация на птичи гласове!

— И това още не е всичко! — извика Уини. — Знаеш ли датата, на която в Съединените щати е имало двама президенти?

— Не, но...

— Трети март — рече той. — Хиляда осемстотин седемдесет и седма година. Ръдърфорд Б. Хейс — по-правилно е да кажа Ръдърфорд Бърчърд Хейс — приемственикът на Грант, положил клетва един ден по-рано. Трябва да обясня, че...

— Не! — прекъснах го аз. — Не обяснявай!

— А какво ще кажеш за това? Искаш ли да ти назова шампионите по кегли от 1931 година до наши дни? Клак, Ничке, Хюет, Видро, Брокау, Галярди, Андерсън... един момент. Пропуснах 1936 година. Това е Уорън. Следват Галярди, Андерсън, Данек...

— Уини — казах аз, — престани, моля те. И без това днес е ужасен ден.

— Но това е разковничето към покоряването на света.

— Ха! — рекох аз. — Ще досаждаш всекиму до смърт с изброяването на шампионите по кегли, така ли?

— Знанието е сила, Харлан. — Той отпусна глава на дланите си. — Ала от него ме боли главата.

Отдръпнах ръката си от дръжката на вратата.

— Седни, Уини — поканих го неохотно аз. — Признавам, че ме заинтригува. Нямам търпение да разбере каква е шашмата.

— Харлан — извика заплашително Марджъри.

— Няма никаква шашма, кълна ти се — рече Уини. — Представи си само какво можем да постигнем с това! Казах ти вече, че знанието е сила, Харлан. С моя свръх-мозък ние можем да направим неуязвими владетелите на всяка една страна. Ние можем да владеем света! Ти спомена пари, нали? Ами знанието е и пари. Например — намигна той — безпокоят те данъците? Мога да ти съобщя какво е становището на малцинството в американското правителство срещу закона на Остерхейгън. 486 срещу 3309 в Алабама. Както виждаш, има пролука, през която можеш да минеш с бронирана кола.

Марджъри седна с цигара в ръка, поставена в едно дълго, дълго цигаре, което ѝ бях купил, за да изгладя някакво недоразумение една година след сватбата ни. Тя погледна най-напред мен, а след това многозначително и цигарата и аз станах да ѝ поднеса огън.

— Благодаря, скъпи — рече гърлено тя.

Беше преоблякла и себе си, и бебето. Сега носеше тоалет, по-подходящ за една сънаследница на тлъста сума пари, която забавлява бившия си съпруг. Носеше пенъоар от златисто ламе, който само час след обаждането на репортера от „Асошиейтед Прес“ бе купила на кредит, с какъвто никога не сме разполагали преди появата на сутрешните вестници в магазините из Левитаун.

Това ме подсети за нещо. Пари. Кому бяха необходими пари? Каква бе ползата, че бях наследил всичките тези пари от чичо Ото,

щом не мога да хвана Уини за ухото и да го изхвърля?

Изчаквах от благоприличие.

— Всичко това е много интересно, Уини, обаче...

— Харлан, детето! — изкрещя Марджъри. — Дръпни го от солените курабии!

Подчиних се, докато Уини обясняваше плахо зад гърба ми.

— По форма тези завързани на възел курабии приличат на детски ръце, събрани за молитва — или поне така са смятали през седми век. За една минута сръчният пекар може да сгъне повече от тридесет и пет курабии. Машините, естествено, са по-бързи.

— Уини... — казах аз.

— Искате ли да знаете етимологията на думата „флот“? Повечето хора смятат, че тя е свързана с моряците.

— Уини, чуй ме...

— Но не е така. Произходът ѝ е свързан с черноработниците по вътрешните плавателни канали осемнадесети век, Англия. И така тези черноработници...

— Уини, махай се! — рекох твърдо аз.

— Харлан!

— Не се бъркай, Марджъри! — казах ѝ аз. — Уини се домогва до парите ми, това е всичко. Само че аз не ги притежавам толкова отдавна, че да искам да ги хвърли през прозореца. Освен това кой иска да управлява света?

— Да, но... — изрече замислено Марджъри.

— При всичките тези пари, които имаме? — изкрещях аз. — Кому е притрябвало това?

Уини притисна с длани глава.

— Ох! — простена той. — Почакай, Харлан. На мен ми е необходима само парична помощ. В главата ми са запечатани дългосрочните обороти на всички акции на борсата — разпределения и дивиденди, и регистрите за доходите от хиляда деветстотин и четвърта година! Известни са ми и тайните знаци, които посредниците дават с ръка при продажбата на ценни книжа — като махнат нагоре, трябва да се купува, като махнат надолу, трябва да се продава, виждаш ли как са свити пръстите ми? Това означава, че разликата между костумата и пазарната цена е три осми пункта. Дай ми един милион долара, Харлан.

— Не.

— Само един милион, нито цент повече. Ти можеш да си го позволиш. И аз ще го удвоя само за една седмица, ще го учетворя за месец, а след една година ще имаме един милиард. Един милиард долара!

— Ами данъците... — поклатих аз глава.

— Спомни си за закона на Остерхейгън — извика той. — И това ще е само началото. Мислил ли си някога какво могат да извършат милиард долара в ръцете на един свръхгений? — Той говореше все по-бързо и по-бързо — истинска лавина от думи, която очевидно не можеше да спре. — Ето виж! — изкрещя Уини, като притисна слепоочието си с една ръка, а с другата извади нещо от джоба си. — Виж това тук, Харлан! То е твое за един милион долара — не, за сто хиляди. Да, сто хиляди долара и е твое! И тогава няма да се отделям от теб. Ние и двамата ще бъдем свръхгении! Е? Съгласен ли си?

Погуби ме моето собствено любопитство.

— Какво е това? — попитах аз.

Той ми го показа — тумбеста малка стъкленица, наполовина пълна с белезникави капсули.

— Мое е — каза гордо той. — Моят хормон. Това е мозъчен стимулатор. Една капсула и мозъчните междуклетъчни връзки стават свръхактивни за един час. Три капсули за всеки двадесет фунта телесно тегло и ставаш свръхгений за цял живот. Никога вече няма да забравяш! Ще си спомниш неща, които смяташ, че са изчезнали от паметта ти преди години! Ще си спомниш за пошляпването на акушерката, благодарение на което за пръв път си поел въздух. Ще си спомниш името на медицинската сестра, която те е занесла до вратата на бащиния ти максеул. О, Харлан, няма граници за...

— Махай се! — извиках аз и го блъснах.

Полицаят Геймълсфелдър се появи като духа от лампата на Аладин.

— Така си и помислих — рече той, пристъпяйки навъсено към Уини Магкий. — Занимаваш се с изнудване, нали? Не мога да кажа, че те упреквам, братче, но ще трябва да се поразходим до полицейския участък, където ще си поговориш със сержанта.

— Само го махнете от главата ми! — рекох аз и затворих вратата, докато Уини се заяждаше с полицаия да му каже името на друга опера от Кренек освен „Johnny Spielt Auf“.

Дишайки тежко, Марджъри постави бебето на пода.

— Биеш се, *блъскаш* хората и се държиш *грубиянски*. Ти не беше такъв, когато се оженихме, Харлан. Нещо у теб се промени, откакто наследи тези пари.

— Ще ми помогнеш ли да съберем капсулите? — попитах аз. Не бях го блъснал силно, ала въпреки това те се бяха разпилели.

Марджъри тропна с крак и избухна в плач.

— *Знам* какви чувства изпитваш към горкия Уини — хълцаше тя. — Но аз наистина го *съжбявам*. Толкова ли трудно ти беше да се държиш поне възпитано? Толкова ли ти досвидя да му дадеш тези жалки неколкостотин хиляди долара?

— Гледай бебето! — предупредих я аз.

Привлечена от врявата, Гуени се появи на горната площадка на стълбата, като триеше очи с юмручета и се канеше да зареве.

Марджъри ме погледна вторачено, понечи да каже нещо, отказа се, обърна ми гръб и се затича по стълбата да утеши Гуени.

Засрамах се от себе си.

Застанал прав, започнах да галя разсеяно бебето по главата, гледайки нагоре към женската половина от нашето семейство. Ако поразмисли човек, бях се държал като бездушна твар.

Първо, бях се държал грубо с горкия стар Уини. Да допуснем, аз бях открил хормона и се нуждаех от неколкостотин жалки долара, както Марджъри се бе изразила много точно, като финансова подкрепа, за да се сдобия с нечувани богатства и мощ? Какво лошо би имало в това? Защо не се реших да му ги дам? Горкият човек очевидно страдаше от въздействието на хормона като при тежък махмурлук. Да, наистина, можех да бъда по-любезен.

Второ, на Марджъри наистина не й беше леко да се разправя с децата и с домакинството и в този именно ден бе естествено тя да е нервна.

Трето, съвсем наскоро бях наследил страшно много пари.

Защо да не... тази мисъл ме връхлетя с невероятна яснота... използвам част от парите на чичо Ото, за да направя живота на всички ни по-приятен?

Хукнах нагоре по стълбата, вземайки по две стъпала наведнъж.

— Марджъри — извиках аз. — Марджъри, съжалявам за станалото.

— Според мен би трябвало да се... — започна тя, после вдигна очи от Гуени и видя лицето ми.

— Виж, скъпа — казах аз. — Да обърнем нова страница. Съжалявам за горкия Уини, но да не мислим повече за това, съгласна ли си? Ние сме богати. Нека тогава заживеем като богати хора. Да излезем някъде — само двамата с теб — още не е толкова късно. Ще вземем такси и ще отидем в Ню Йорк — до Ню Йорк с такси, защо не? Ще вечеряме в „Колъни“ и ще изгледаме „Моята прекрасна лейди“ от петия ред в партера — казаха ми, че за стотина долара човек може да си намери отлични места. Защо не?

Марджъри вдигна поглед към мен и внезапно се усмихна.

— Но... — тя погали Гуени по главата. — Децата. Какво ще правим с тях?

— Намери жена да ги гледа — извиках аз. — Мисис Шрууп на драго сърце ще се заеме с това.

— Ако само я бях предупредила по-отрано...

— Марджъри — казах аз, — ние не получаваме всяка нощ цяло състояние в наследство. Позвъни й.

Прегърнала Гуени, Марджъри се изправи и започна да се усмихва.

— Но — каза тя — това звучи като обещание за една приятна вечер, Харлан. Защо не, както казваш ти. Само че... спомняш ли си телефонния номер на мисис Шрууп?

— Имаме го записан — отговорих аз.

— Не, имахме го в стария указател. — Тя се намръщи. — Хиляди пъти си ми го казвал. Телефонът не се води на нейно име... като че ли се водеше на името на нейния зет. О, как беше номерът...

От долната площадка на стълбата се обади тънък гласец.

— Овингтън осем нула нула четиринадесет. Води се на името на Стърджис, Артър Р., авеню „Юнивърс“, номер четиридесет и едно.

Марджъри ме погледна, а аз погледнах Марджъри.

— Кой, по дяволите, каза това? — попитах рязко.

— Аз, татко — обади се високият само осемнадесет инча притежател на гласеца, вирнал глава до най-долното стъпало. С една

ръка той трябваше да се хване, за да се задържи прав, защото все още не можеше да върви много добре, а в другата стискаше тумбестата стъкленица, която Уини Макгий бе изтървал.

Стъкленицата беше празна.

И така ние, естествено, вече не живеем в Левитаун.

Марджъри, Гуени и аз опитахме всичко — променихме си имената, боядисахме си косите, направихме си дори пластични операции. И това не помогна, ето защо се обърнахме пак към същия хирург да ни върне предишните физиономии.

Хората непрекъснато ни разпознават.

Сега само кръстосваме нагоре-надолу покрай бреговете на СЦМИ (Съединените Щати на Младия Император) на борда на нашата яхта в зоната на разрешените дванадесет мили. Нуждаем ли се от продоволствия, изпращаме някого от екипажа с моторната лодка. Да, рисковано е наистина. Но не повече, отколкото ако пристанем в някоя друга страна, а ние просто не искаме да се връщаме в МИ, както започнаха напоследък да наричат Америка. Не ни укорявайте. Ами ако вие бяхте на наше място?

Иска ми се той да ни остави на мира.

Така, както я караме, кръстосвайки само нагоре-надолу, той от време на време се сеца за нас и ни се обажда по радиостанцията. В името на истината обади се вчера.

— Не можете вечно да кръстосвате, татко. Главните ви двигатели ще се нуждаят от основен ремонт след единадесет месеца, още седем дни и ще стане десет месеца, откакто сте заминали. Какви млечни продукти употребявате? Хранителните запаси, които натоварихте в Джексънвил, трябва да са се свършили миналия четвъртък. Няма смисъл да се морите от глад. Освен това не е честно спрямо Гуени и мама. Върнете се у дома. Ще ти осигурим място в правителството.

— Благодаря — рекох аз. — Всъщност не ти благодаря.

— Ще съжаляваш — предупреди ме той с достатъчно любезен тон. И затвори.

Да, не трябваше да му позволяваме да се добере до онези хапчета.

Мисля, че грешката беше моя. Трябваше да се вслушам в думите на Уини — мир на душата му, където и да се намира сега, — когато каза, че дозата да станеш свръхгений за цял живот е три капсули за всеки двадесет фунта телесно тегло. Бебето тогава тежеше само тридесет и един фунта — последния път, когато го занесохме в детската консултация, защото ние, естествено, не можехме да го заведем пак, след като вече беше погълнал капсулите. А той сигурно бе изгълтал повече от една дузина.

Мисля обаче, че Уини бе прав. Поне за това, че сега светът наистина е на път да бъде покорен. Съединените щати паднаха под властта на Младия Император — *juvens imperator* както той сам се нарича (обвинявам за това единствено Марджъри — аз *никога* не съм проронвал латинска дума пред детето), само за осемнадесет месеца, след неговата сензационна победа в голямата викторина с награда от 256 000 долара и последвалият успех в закупуването със спекулативна цел на добивите от соя и всички акции на „Юнайтед Стейтс Стийл“. Покоряването на останалата част от света е само въпрос на време. И това време няма да е много далеч. И дали те вече не подозират какво ги чака — ето защо не смеем да потърсим убежище зад граница.

Кой обаче би могъл да предположи?

Искам да кажа, че миналия октомври наблюдавах по телевизията встъпването му в длъжност на президент. Страната ни несъмнено е бивала управлявана и от много особени хора. Но допускали ли сте някога, че ще доживеете да видите как моят малък син полага клетва за вярност, вдигнал едната си ръка и засмукал в уста палеца на другата?

[1] Полова клетка, която се съединява при оплодяване. Б. пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.